

Слънчова мъжа.

Три дни стана, както чака
Стара майка синъ юнака.
Ей го иде, съ конь прелита,
Майка сжди го и пита:

— Слънце свѣтло и червено
Чедо галено, засмѣно,
Готвила съмъ седемъ крави,
Тлъсти, хубави и здрави,
Де се, синко, тъй забави,
Та вечерята забрави? —

Слънчо тжженъ — не продума
Майци нищо — нито дума,
А премина прѣко двори,
Конче морно да затвори,
Изкачи се на чардака,
Отъ глава си сне калпака,
На дивана поприлегна
Морна дрѣмка го налегна;
Ни заспива, ни се буди.
Що ли е туй? — Самъ се чуди,
Пъшка, охка, па завика
И слугата си повика:

— Бързай, момко Бѣлодрешко,
Много ми е мъчно, тежко? ...
Я слѣзни ти на земята,
Обиколи по селата
Да намѣришъ бѣла Ралка,
Поповата щерка малка.
Доведи я въ мойтъ двори